

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство . 40 л.

Един брой 20 стот.

ДОБРУДЖА

ПРЕДПЛАНА

ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕН СЪВЪТЪ

427

Градската Библиотека

Варна

Прѣдъ нови борби.

Испрѣдъ каква атмосфера се е приготвялъ договора за миръ съ България, може да се сжди отъ третѣ „факта“, изнесени отъ френскитѣ вѣстници. Въ случая не е толкова важно, дали тия „факти“ сж вѣрни; важно е, че тѣ ставатъ прѣдметъ на публични коментари, а единъ отъ тѣхъ, споредъ увѣренията на френскитѣ вѣстници, и на дипломатически коментари.

Първиятъ отъ тия „факти“ се състои въ слѣдното: когато българската делегация трѣбвало да бжде повикана въ залата на Ке д' Орсей, г. Клемансо се обърналъ къмъ секретарятъ на конференцията г. Дютаста и го запиталъ: „България сега империя ли е, царство ли, или република?“. Въ тоя образецъ на френско остроумие България се третира като географическо понятие, за което не е нужно да се знае повече отъ това, че тя съществува на картата. Въ такъвъ случай поставя се въпросъ: какъ остана обвинението, че България е станала причина войната да се продължи двѣ години повече? И послѣ, ако дори формата на управлението на България не заслужава вниманието на свѣтовнитѣ арбитри, за какво „справедливо разрѣшение на балканскитѣ спорове“ приказватъ тѣ? Очевидно, въ Парижъ смѣтатъ, че вѣтъ отъ народитѣ, които се биха на страната на Съгласението, другитѣ не заслужаватъ дори и вниманието, което се отдава на нѣкой гранично село въ Сирия.

Не е чудно, слѣдъ това, че „усмивката на Венизелосъ“ държи въ плѣтъ конференцията. Ние отлично знаемъ цѣната на тия усмивки и не гадаемъ за тайнитѣ пружини на тѣхното влияние. Но, ако е дошло до тамъ, съ усмивки да се рѣшаватъ голѣмитѣ въпроси на мира, имаме право да прѣдполагаме, че „културна Европа“ е вече забравила за ужаснитѣ четиригодишни страдания на човѣчеството. Напълно обяснимо е, че Венизелосъ не държи смѣтка за тия страдания: народътъ, които прѣдставлява той, не се кжпа въ кървавата баня на свѣтовната касапница, а изполаува положението за да увеличи и благостоянието си, и териториитѣ си.

рѣвъ прѣдъ конференцията и помѣналь, че България е готова да подаде ръка на своитѣ съседни за разбирателство, погледналъ сръбския прѣдставител г. Весничъ съ единъ погледъ, въ който имало изражение на примирение. Г-нъ Весничъ отговорилъ съ хладенъ погледъ. Тоя мълчаливъ двубой билъ прѣдметъ на особени коментари между дипломатитѣ.

„Хладниятъ погледъ“ на г. Весничъ допълва „усмивкитѣ“ на г. Венизелосъ. Нашиятъ съседъ продължаватъ да култивиратъ политиката на вѣчната умраза, а за да се „гарантира балканския миръ“, обезоржаватъ България.

Че при такова настроение спрямо България българскиятъ народъ не може да очаква подобрѣние на своята сѣдба, — това е ясно. Излишно е, слѣдователно, да поддържае у себе си надежди, че е възможно едно чувствително подобрѣние на прѣдложението ни проекто-договоръ за миръ отъ днешната конференция. Въ такава смисълъ се изказва и г. д-ръ Сакаровъ на социалистическия митингъ въ неделя.

При все това, протеститѣ на българския народъ трѣбва да зчестятъ и да станатъ по-енергични. „Новата ера“, за която приказватъ г. г. Уайлсонъ, Лойдъ Джорджъ, Клемансо и Титони, трѣбва да се яви прѣдъ общественното мнѣние освѣтена и съ протеста на единъ малкъ народъ, за да не остане нищо на сѣнка. Само по тоя начинъ англичани, американци, френци и италианци нѣма да иматъ право да кажатъ утрѣ, че сж били заблудени и излъгани; само по тоя начинъ ние, новитѣ роби, ще извоюваме правото си за новитѣ борби, които ни прѣдстоятъ.

Защото — това добръ нека се запомни — ние нѣма да позволимъ да ни третиратъ като животни, годни за размѣна и за касапницата. Съ принципитѣ, съ които воюва Съгласението, а не съ оржие, ние ще раздрусаме отново обществената съвѣсть отъ летаргията, въ която я вкараха „усмивкитѣ“ на Венизелосъ, „хладнитѣ погледи“ на Весничъ и злъчнитѣ иронии на френскитѣ вѣстникари.

М. Бончевъ.

Траурната манифестация въ София.

Третѣ манифестации.

За да се прѣладе величествеността на станалата вчера протестна манифестация въ София, не е нужно да се изброяватъ участващитѣ корпорации и дружества. Количеството на участващитѣ организации ще ни покаже само това, че негодуването отъ проектодоговора за миръ е обхващало въ дълбочина и ширина цѣлия народъ. По-нататкъ, ония, които лично не сж

видѣли манифестацията, нѣма да получатъ едно ясно прѣдставление за величествеността ѝ, даже ако поменемъ, че вчера по софийскитѣ улици се движеха много повече хора отколкото при погребението на екзарха — най-величествената манифестация, която София познаваше до сега.

При това София вчера бѣше свѣдѣтелка на три манифестации, отъ които, по количеството на хората, най-грандиозна бѣше общогражданската манифестация, а най-трогателна тая на знеполци — трънчани.

Общогражданската манифестация.

Едно море отъ хора въ продължение на единъ часъ заливаше улицитѣ: „Московска“, „Царъ Борисъ“, „Булевардъ Дондуковъ“, „Витошка“, „Неофитъ Рилски“, „Раковска“. Булевардъ „Царъ Освободителъ“ и булевардъ „Царъ Фердинандъ“. Надъ това море националното знаме се издигаше обвито въ трауренъ крепъ и десетки плакарди напомняха на свѣта принципитѣ на почтенния прѣдседателъ на американската република, надеждитѣ на българския народъ и протеста, че „нашитѣ души никога нѣма да се помнятъ“ съ тоя убийственъ за нацията ни договоръ.

Първата морална атака на „трайния миръ“ — тѣй както го разбиратъ въ Парижъ — българскиятъ народъ прѣдприе вчера. И ако е вѣрно, че траенъ миръ може да има само ако той получи санкцията на обществената съвѣсть, за мира, прѣдложенъ на България, може да се каже само едно — той нѣма да трае дори до като изсъхне мастилото, съ което е написанъ.

Манифестацията на Знеполци и Трънчани.

Че какъ може да бжде траенъ единъ миръ, който погребва не само на македонцитѣ, тракийцитѣ и добруджанцитѣ, но кове нови вериги и за знеполци трънчани? Нима свободата на народитѣ да се самоопредѣлятъ значи това, което парижкия аеропатъ иска отъ насъ?

Хиляди въпроси се блѣскаха въ главата, когато човѣкъ погледнеше, какъ край траурнитѣ знамена на Македония, Добруджа и Тракия се движеха знамената на най-новитѣ роби — знеполци — трънчани.

Оковитѣ на Македония и Добруджа се изковаха въ Букурещъ отъ безумието на балканскитѣ дипломати, за които западъ наврѣмето каза: „Те не виждатъ по-далечъ отъ носа си“.

Е добръ!

Доиде редъ и западъ да каже своята дума. И какво? Наредъ съ добруджанци и македонци, ние виждаме да манифестиратъ съ траурни знамена тракийци и знеполци — трънчани.

Нима Парижъ е толкова късогледъ, колкото и Букурещъ? Нима Парижъ е повече късогледъ, защото покрай политическото робство създава и невиджано до сега икономическо робство на единъ народъ, който не е искалъ освенъ обединението си?

Тѣ и ние.

Слабиятъ дъждъ, който сутринята на 30 тогъ нахваса софийскитѣ улици, като че ли доиде да ни докаже, какво и небото не е чуждо на нашата скръбъ; хубавото врѣме, което трая прѣзъ всичкото врѣме на манифестациитѣ, подчертаваше, че нашето дѣло е благословено; небеснитѣ гърмежи, които се раззиграха слѣдъ пладне, възвѣстиха, че наша молба за правда е чула.

Дали слѣдъ всичко това, въ Парижъ нѣма да разбератъ нашата трагедия, ние не знаемъ. Тагрѣдъ много злъчъ и умрази, провиавъ насъ се насадиха въ Парижъ отъ нашитѣ съседни, за да се надѣваме, че тѣ могатъ да бждатъ прѣдолени въ едно тѣй-късо врѣме.

Тѣ сж сждинитѣ, ние обвиняемитѣ. Ние сме обвиняеми и слѣдъ молдовската гробница, която погълна повече отъ десетъ хиляди добруджанци, и слѣдъ добруджанската вакханалия на ромжиската армия, слѣдъ ракоцската касапница, слѣдъ сръбскитѣ и гръцки жестокости, отъ които пжшкатъ не само българитѣ, но черногорцитѣ и смирненци.

Защо сждатъ само насъ?

Има и п-грозенъ въпросъ: защо за едно прѣстѣпление, дѣло на отделни хора, а за други прѣстѣпления, въ които очевидно прозира държавната система на ромжии, гръци и сърби тѣ се възнаграждаватъ?

Дѣ е морала на парижката присжда, която трѣбва да умири свѣта? България се покри въ трауръ, който нѣма да смене до като международната съвѣсть не ревизира тая присжда. Цѣлиятъ български народъ се заклѣ за това прѣдъ паметника на Левски.

Договорътъ за миръ.

Санкция за ограбването на българитѣ въ Ромжия, Сърбия и Гърция.

Чл. 177 буква б. отъ проекто-договора, връченъ на България, гласи:

„Подъ резерва на противоположнитѣ нареждания, които сж включени въ тоя договоръ, съюзнитѣ или здружени сили си запазватъ правото да задържатъ и да ликвидиратъ всички имоти, права и интереси на българскитѣ жители или на контролиранитѣ отъ тѣхъ дружества, нахходящи се въ тѣхната територия, въ тѣхнитѣ колонии, владѣния или страни, подъ тѣхенъ протекторатъ, включително и отстъпенитѣ имъ по този договоръ земи.“

Ликвидацията ще се извърши съобразно законитѣ на заинтересованата страна или здружена държава, и собственикътъ българинъ не ще може да разполага съ тѣзи имоти, права и интереси, нито да сключва задължения на тѣхна смѣтка, освенъ съ съгласието на тази държава.

Не ще се смѣтатъ въ духа на този параграфъ, като български жители тѣзи българи, които поради приложението на настоящия договоръ добиватъ по право националността на нѣкой съюзна или здружена сила“.

Озаконява се, значи, заграбването на имотитѣ на добруджанскитѣ, македонскитѣ и тракийски емигранти.

Въ името на правото и трайния миръ? ... Разбира се. ...

Уйлсонъ — боленъ.

Лионъ, 30 септ. Споредъ една телеграма на агенцията Хавасъ отъ Вашингтонъ прѣдседателътъ Уйлсонъ ще бжде принуденъ поради здравословие то си да пази пълна почивка и да прѣустанови работата си въ продължение на нѣколко седмици.

Положението.

Министерската криза в България формално е открита. Дали не ще бъде разрешена до утре, когато се открива народното събрание, — мъчно е да се пръвди. По второто е, че Народното Събрание, след като бъде открито, ще отложи заседанията си за няколко дни, до като се разреши кризата.

Министерската криза в Ромъния се свърши с съставянето на един генералски кабинет. Очевидно, кабинетът е временен и иде с задача да ликвидира създаденото от договора с Австрия положение. От това пък следва да се заключи, че за сега ромънската дипломация остави добруджанския въпрос в дългия сандък.

Министерската криза в Сърбия продължава.

В Турция положението се осуджава поради сепаративното движение в малоазийските провинции, които се стръмят да вземат цял национален турския въпрос в своите ръце, мимо цариградското правителство.

Ориентираната на ромънската политика.

Според ромънските вестници от 20 септ., кралът е приел партийните шефове г-да Братяну, Йонеску и Авереску и им съобщил, че желанието на трансилванци е да се продължава политиката на неотстъпване на територии, като се състави за тази цел едно коалиционно правителство без шефове на партията. Министерството на външните работи следвало да вземе трансилванец Вайда Воевод, сега член на ромънската делегация в Париж и министър без портфейл, а това на вътрешните — също така да се вземе от трансилванец.

Обаче партийните шефове не приемат тази комбинация. Такъ Йонеску счита, че се налага една политика на преговори и примирение с съюзниците.

Протестът против ромънския режим в Добруджа.

Днес 18 септември 1919 г., членовете на дружество „Добруджа“ в с. Балунар на брой 110, бългаци добруджанци, като разменили мисли, обещания и констатирани, че ромънското управление в Добруджа употребява най-низките мърки за убиване духа у българите; че същото с безчовъчност с отношения, малтретиране и побойна е поставило българското население в ужасен страх; че то в Тугракан и околността е затворило около 30 училища и 10 църкви и по такъв начин е лишило от просвета и религиозни домове населението; че за същата цел то е арестувало учителството и прогонило българските свещеници, че то по един изхитрен начин — под предлог, че ще отслужат панахида — е докарало един полк в Туграканско и самия град, с единствената цел да увеличат ужаса и тормоза между българите, за да не се чувстват последните като такива; че същата си поставя ромънското правителство пръвдана и целта да окупира здраво цяла Добруджа и да постави конференцията на мира пръвд свършения факт — ромънската окупация; че съ тия си действия то върши флагрантни нарушения на поетите тържествени обещания спрмо българите от съглашенска страна; че чрез побойна и псувани спровожда не законните заповеди, заставя личната свобода и неприкосновеността; че данъците се събират безчовъчно, ангариата, гешевтарството, арестуването спрмо българите сж в пълния разгар; че всичко това е безчислено много факти от подобен характер, говорят, че животът на българите в Добруджа е угнетен и непоносим,

—затова протестираме против тоя brutalen начин на управление от страна на ромънското правителство и молимъ застъпничеството на пръвдставителите на съглашенските страни.

Пръвдседател Д. Черневъ, Подпръвдседател Т. Ракджиевъ, Касиеръ Ст. Георгиевъ, членове: Ст. х. Маринчевъ, Д. Н. Беровъ, Д. Пачиошовъ, Г. Игнатовъ, Секретаръ Г. П. Геновъ.

Животът в Добруджа.

Куртбунарска околия.

С. Гюллеркой. На 17 август т. г. жителът Димитър Ганевъ, на 65 год., е откаран в гр. Добрич. В секцията на с. Акбунар е бит до като е изгубил съзнание. Хвърлят му обвинение, че той пръвз 1916 год. е пръвдвал ромънските отстъпващи войници и им вземал облъкло. За участието му нищо не се знае.

С. Акбунар. На 10 август т. г. жителът Илия Никовъ, на 73 год., е бил арестован от шефа на жандармерията, малтретиран като животно, за гдето при обиска на къщата му е намерена една счупена и почти негодна за работа пушка. Откаран е в гр. Добрич и от там не се знае какво е станало с него.

Сжщият шеф е вземал от Христо Митев и Саид Ахмедов: от пръвн 15 килограма сирене, а от втория 10 крини жито. Повикал ги е в секцията да им заплати взетото, обаче, като се явили в секцията, били арестовани и малтретирани най-немилоствено, за гдето сж искали да им заплатят взетите продукти. Той шеф всъщност взема от населението каквото намери за храна и никой не смее да поиска да му се заплати понеже знаат каква служба ги очаква.

С. Усулкой. На 28 август т. г. няколко ромънски пол. стражари, заедно с тѣхни тайни агенти, пръвинали в българска територия, близо до с. Шаверий, Шуменска околия, и правили пакост на населението. Тая банда постоянно пръвинава в българска територия и каквото заловят, откарват в вжтрѣшността на Ромъния.

Куртбунарският шеф на жандармерията, сж съгласен на плотонера, заповѣдал на всички разбойници да пръвинават в България и крадат добитък, който уж той шѣл да купи и след това изпращал в вжтрѣшността на Ромъния. До днес е изпратил 100 коня и 150 вола впрѣгатен добитък. Но никому нищо не е платил — само позволявал на крадците да откарват за своя смѣтка българския добитък от Южна Добруджа пръв границата ни.

Ромъните започнали да вземат рушевет от различните мелничари за да им закарват клиенти. Ромънските полицаи пазели по птищата, които водят за мелницата в с. Кара-Пелич и не позволявали да ходи никой там, тъй като притежателят на мелницата е емигрант в България и не дава рушевет.

На 24 август т. г. кара пелитският плотонер на жандармерията е вземал от жителя на с. Кили-Кадж Шугу Тапалолу (циганин) 1200 лева за да го освободи от кюстенджанския затвор, кждѣ послѣдният бил арестован, за гдето отгоръ му се намѣрил един револвер.

На 25 август т. г. сжщият плотонер вземал от жителя на сжщото село Юзевъ Абтишъ Мустафовъ 800 лева. Хвърлят му нѣкакво обвинение, за което бил откаран в Добрич. Прѣди да бъде изпратен, е бил бит много злѣ от шефа в с. Кили-Кадж. Сега той е на смъртно легло.

С. Кили-Кадж. На 22 август т. г. Ромънската администрация е отнела на жителя Коста Кулчевъ, като емигрант в България, 90 кръстеца жито и на Костадинъ Желъзковъ, тоже емигрант, 60 кръстеца жито. Венчко това подѣлили нотарѣт на общината и горският стражар.

На 1 септември т. г. шефът на жандармерията от сжщото село е арестовал жителите: Юсуфъ Мустафовъ, Джелил Салимолу, Юсенин Хасанолу, Вели Алиолу и др., повече от 20 души, без да сж виновни в нѣ-

що. Подлагани били на най-безчовѣшки изтезания. Цѣлата е била да се изкара от тѣх малко пари, обаче, тѣзи хора не дали, понеже нѣмали. Държали ги 24 часа арестовани, след това били освободени.

На 28 август т. г. жителът Муталибъ Неджиболу от сжщото село ходил в с. Кара-Пелич по частна работа, — да си купи храна. На връщане бил заловен от ромънски жандарми, които го били до смърт. Сега е на смъртно легло.

На 20 август т. г. ромънските горски стражари в сжщото село събрали от населението за паша на добитък 10,000 лева. Тая паша в това село става 10 пѣти събират. Турското население кански пици от тия горски стражари.

Село Трупчуларъ. На 20 август т. г. горските стражари събрали от населението 8,000 лева за паша на добитък.

Сидистренска околия.

С. Дуракларъ. На 25 август т. г. Аккадѣларският общински кметъ Радю Иванеску (ромънец) е повикал Йовку Костадиновъ, обвинявал го, че в него имало един държавен кон оставен му на хранение от българските власти и, за да не му отнеме коня му вземал 100 лева.

С. Черковна. На 29 август т. г. сжщият общински кметъ е прибрал всички добитък на с. Черковна, заворил го в общинския капан и прѣдложил на населението да събере 3 такси за паша на тоя добитък, — на сума около 6000 лева. Селяните се разбѣгли, като се опасвали, да не би кметът с това да прави нѣкоя измама и откара добитъка заедно с стопаните. Кметът заедно с стражарите сж ходили от къща на къща да търсят хората и когато намѣрили бивал най-немилоствено бит. По такъв начин сумата е била събрана и добитък е освободен.

С. Сукуйджукъ. Ромънският горски стражар на 25 август т. г. е повикал жителя Стоянъ Т. Малчевъ и му нанесъл силен побой. Обвинявал го, че той имал изкоренено мѣсто от държавната гора и, след като му вземал 15 крини жито, го е освободил.

Сжщо е направил и с Димитър Минчевъ от сжщото село.

На 25 август т. г. пръвз с. Сукуйджукъ сж минали 12 души ромънски полицейски стражари, прѣоблѣчени в българска военна форма, а нѣкои с турски фесове. Изкарвали каруци от селата да ги откарат до границата — с. Рахманъ-Ашикларъ. Говорили, че отиват да заемат границата.

В Сидистренска и Куртбунарска околии ромъните пишат за войници всички жители от 20 до 46 годишна възраст. Правят списъци за впрѣгатия добитък, кола, овце и др. Много строги мѣрки сж взети за храните. Не позволяват да се мели храна от едно село на друго.

ХРОНИКА

В Кюстенджанския затвор. На 29 август т. г. пристигнаха Борисъ Икономовъ от с. Алмалий, Сидистренско, и Петъръ Енчевъ, запасен поручик от българската армия от с. Алфатаръ, Сидистренско. Разправят, че сж избѣгли от затвора в гр. Кюстенджа, кждѣ били арестовани: първия още пръвз мѣсецъ декември 1918 г.; а втория на 1 януари т. г. Пръвз всичкото време ги държали в окови. Подлагани били на нечувани изтезания.

Занятията на ромънската власт в Добруджа. В село Чирлж-Гюль има 34 жандарми, една част от които сж на квартири в зданието на Панайотъ Трануловъ, а другата част в домът на Христо Г. Поповъ. Там е и канцеларията им. Изтезанията на населението е извършено голямо. Пообщата сж най-обикновенното нѣщо. Населението не може да си отдѣхне от постоянната ангариа. За най-дребното нѣщо се налага голяма глоба. На 5 тог събрано е било от населението наслада сирене за нѣкакъв полк. Плащано е било по три лева за ки-

лограмъ в ромънски и български пари. Отъ Панайотъ Трануловъ е било взето 40 кгр. сирене, за което му сж били дадени 60 леи и остатѣка в левове.

В село Топчуларъ всичкото население от 13 години нагоръ е било глобено с по 5 леи, за дѣто не е излѣзло да посрѣшне ромънските войници, които отишли тамъ. Оишли били 120 челоѣка. Сега били увеличени.

Съобщават ни отъ с. Янакларъ, околия Добришка: Бирника принуждава населението да плати въ ромънски пари данаците за четири години, именно за 1916 г., 1917 г., 1918 г., 1919 год.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. А.).

Политическата криза в Италия.

Лионъ, 29 септември. Съобщават отъ Римъ: вчерашното заседание на камарата може да се смѣта за историческо. Духоветъ бѣха много възбудени. Прѣжсвания отъ страна на разнитъ групи в камарата спираха често ораторитъ. По едно време размитата на нападки между анексионистите и официалните социалисти се обърна в истински смут и стигна почти до сблъскване. Заседанието бѣ прѣставено почти един часъ. Следъ подновяване на заседанието нѣкои депутати направиха още нѣкои кратки изявления и се гласува първата част на прѣдложения отъ Оркесано дневен редъ, сж който се констатира италианския характер на гр. Фиуме. Тая част отъ дневния редъ бѣ гласувана сж акламации отъ цѣлата камара. Втората част, сж която се изказва довѣрие на правителството за осществяване желанията на Италия, се гласува сж следния резултатъ: 208 гласа за правителството, 143 противъ и 10 въздържания. Забѣлзва се голямо движение на полицията около камарата и по главните улици.

Положението се усложнява, тъй като Д'Ануцио е заявил, че не признава правителството на Нити и отказва да води всѣкакви прѣговори. Споредъ вѣстниците между войниците на Д'Ануцио се забѣлзва едно републиканско движение.

„Фигаро“ вижда и в оповѣстеното затваряне на юго-славянските граници прѣдвѣстие на нови усложнения.

Французкия печатъ съобщава, че Титони имал намѣрение да подаде оставката си. Причинитъ за тази оставка, споредъ „Фигаро“, било недоразумѣнието му сж правителството относително поведението на послѣдното спрмо социалистите.

Усложненията в източните въпроси.

Парижъ, 28 септември. (Телеграма на бѣл. делегация). „Уестминстер Газетъ“ обнародва едно писмо на лордъ Брайсъ, който иска конференцията да изпрати специални комисии, които на самото мѣсто да уредятъ споровете за Албания, Македония и Трансилвания.

„Матенъ“ настоява за бързъ миръ сж Турция, и прѣдлага конференцията да даде на Обществото на народите мандатъ за управлението на Турция, като се остави султана в Цариградъ и всѣко министерство се постави подъ европейски надзоръ.

„Мессаджеро“, който изразява идеитъ на Нити, се пита дали може да се спаси Фиуме безъ нова война и казва: „Ако не се направятъ грѣшки и глупости, симптоматичния жест на Д'Ануцио може да се свърши успѣшно. Въ армията и морината трѣбва да се възобнови дисциплината. Нито едно министерство не би могло да се впуска въ прѣлпирания сж рискъ да компрометира мира и спокойствието на народа, безъ да се узнае изричната воля на страната.“

Обща стачка на английските желѣзничари.

Лионъ, 29 септември. — (Радиотелеграма). — Съобщават отъ Лондонъ: Стачката на английските желѣзничари е почти обща. Правителството взема мѣрки, за да осигури продоволствието.

Коопер. печатница „Гутенбергъ“ — София.